

DEL 1:

# Att finna en tro i vuxen ålder

I början av 1980-talet hade jag en svår skilsmässotid. Kunde inte prata med någon om det utan levde i en stum sorg. För att få en tryggare inkomst än frilansjournalistens hade jag tagit ett vikariat på ett bibliotek i östra Skåne. I arbetet ingick bokvagnsrond på ett ålderdomshem. Där mötte jag Rut.

Denna kvinna hade arbetat hårt hela sitt liv. Hon utstrålade fortfarande styrka trots hon var över 80 år, en stor kvinna med sitt långa hår flätat i en tjock fläta som hon satte upp. Först som pensionär hade hon fått tid och ork att läsa böcker. Litteratur var hennes stora nyupptäckta glädje. När jag kom in med bokvagnen i hennes lilla ombonade rum hälsade hon mig med "Gud välsigne dig!".

Orden gick rakt in. Ingen hade någonsin sagt så till mig. Med min ateistiska bakgrund var det främmande ord. Utan att förstå började jag gråta stilla. Rut frågade ingenting. Hon lät mig gråta och vara olycklig utan förklaringar. I stället berättade hon om sitt liv och sin starka barnatro som hade hjälpt henne i ett hårt utsatt liv. Rut var änka. Hon hade varit gift med en alkoholiserad man, som druckit sig till stora skulder. Rut hade i alla

år slitit som städerska och tvätterska. När han dog stod hon utfattig med mannens efterlämnade skulder och ensam med en tonårig dotter. Det fanns inte ens pengar till en begravning. På morgonen den dag de skulle till begravningsbyrån, undrade dottern oroligt hur de skulle få pengar till begravningen. "Det finns kommunvägen eller bönevägen och jag valde bönevägen", berättade Rut. Hon stängde om sig och bad intensivt i flera timmar. Så kom ett lugn över henne. Hon hade fått bönesvar. Dottern undrade vad de skulle göra. Bara vänta, fick hon till svar. Tiden närmade sig det avtalade klockslaget. Dottern oroad sig men Rut var lugn. Plötsligt hörde de snabba steg i trappan. En församlingsmedlem och flyktig bekant, stod utanför och undrade "Hur går det Rut? Är du hjälpt med tusen kronor?"

**Några år senare** var dottern långvarigt sjuk i lunginflammation och låg hemma. Rut var tvungen att arbeta som vanligt och dottern klagade, det var så ensamt och långsamt. Om de bara hade haft en radio! Det är klart tösen ska ha en radio, tänkte Rut. Hon skyndade sig till samhällets radioaffär. Där Rut bodde visste alla hur fattigt hon hade det. Radiohandlaren, som inte var troende, frågade henne hur hon skulle få råd till en radio. Då först kom hon på att en radio kostade pengar! Men flickan behövde ju den. Rut svarade snabbt "Jag har en borgensman!" "Vem är det Rut som går i borgen för dig?" und-

rade han tvivlande. "Gud är min borgensman!" sade Rut med stark övertygelse. Tystnad i radioaffären. "Du ska få din radio!" lovade handlaren. Rut tackade och undrade om han ville köra hem den till dottern. Hon behövde den. "Och kan du lägga ledningarna vackert?" bad Rut.

**Det blev ett halvår** med oföglömliga möten med Rut. Varje gång mötte hon mig med ett "Gud välsigne dig!". Orden fick en levande innebörd när hon sade dem. De hade en stark påverkan på mig. Jag grät ofta hos henne och samtidigt kände jag mig älskad och till glädje. I alla år har hennes berättelser levt i mig. Jag tror Ruts välsignelsehälsning öppnade en port in till mitt inre. Till rum jag inte hade varit medveten om.

Några år senare bodde jag ensam på en 1600-tals gård med en kilometer till allmän väg och snöplogning. Det gällde att inte bli insnöad. Östlig vind och risk för snö var signalen om att köra ner bilen till landsvägen. Väderrapporten i P1 kl 21.50 blev viktigaste radioprogrammet. Så upptäckte jag att vädret föregicks av radioandakten. Under några existentiella år på en ensligt belägen gård på Österlen blev radioandakten och naturen omkring mig och den stora tystnad jag levde i, vägen till att upptäcka Guds närhet och kärlek. Ensam i det gamla huset kom jag till att bottna i mig själv och fann en dialog med Gud.

Mariann Sönnebo

Och ljuset lyser i mörkret ...

## Teologifestival för andra gången

Det var som en återsamling efter en sommarkonfirmation, glada återseenden och många kramar när deltagarna samlades utanför universitetsaulan i Uppsala den 5 februari. 1100 deltagare hade hörsammat inbjudan, många präster men också en hel del förtroendevalda och andra, unga och gamla, som längtade efter att få vara teologer under några dagar. Teologifestivalens motto är nämligen att "Teologi är

allas egendom. Teologi är skapande verksamhet. Teologi är en konstart för jordens överlevnad."

Förutom gemensamma gudstjänster i domkyrkan, ett öppningsprogram och en festkväll i aulan var det viktigaste de teologiska samtal som pågick i 12 "strömmar". 7 timmar under lördagen ägnades åt den ström som deltagarna hade valt. Där kunde man fördjupa sig i ämnen som iko-

ner, vad en evangelisk-luthersk kyrka är, queerteologi, teologi och ekonomi, dop i rent vatten. Självt jag var med i den grupp som handlade om Tro som resurs för kön och jämställdhet, där teologen Eva Aperia från judiska församlingen, ärkebiskop Anders Wejryd och professor Ann Sofi Roald, muslim var våra lotsar och inledare. Alla strömmar följde ungefär samma pedagogik som bestod av tyst enskild re-